

Jesenice dz

BRCA

220030214, 17

KNJIZNICA JESENICE

COBISS •

17.

ISSN 1581-5001

Br

C

Q

k a z a l o

kdo koga "drži za vrat" ali politika je kurba	...4
zakaj izbris izbrisa ni možen?	...4
živalski parlament	...5
slovensko tolkienovo društvo gil - galad	...6
zgodba o fizičniku	...8
modna revija mladih jeseniških kreatorjev	...12
slovenska prijaznost	...14
4.10.2003 23.37	...15
dnevnik vroče brede	...16
brca = enačba brez rešitve	...15
tema	...18
krona	...19

Samo
11 nas je.
Brcamo pa za
2 milijona.

u v o d n i k

Slovo?

Nekaj let nazaj je na Jesenicah na domove mladih dijakov in študentov pričela prihajati Brca. Takrat nadbudni mladostneži so jo ustvarjali v Klubu jeseniških študentov. Danes imamo pred seboj sedemnajsto številko časopisa, ki izhaja petkrat v šolskem letu. Ustvarjalci pa zdaj niso več le mladi nadbudneži, temveč tudi malo starejši mladi, z že ustvarjeno identiteto in tudi položajem.

Jesenice so se v tem času zares nekoliko spremenile. Nekateri nosilci pomembnejših funkcij v tem okolišu so mlade in ustvarjalce Brce ravno zaradi le-te pričeli poslušati. In celo ukrepati na naše pripombe. In mesto samo je v tem času morda celo kaj pridobilo - mlade, ki so nekaj koristnega in ustvarjalnega počeli.

Kljub tem spremembam pa Brca danes na nek način joče. Časopis, čeravno mnogokrat hvaljen in pogosto bran, predvsem pa v tem koncu Slovenije uveljavljen tudi kot eden redkih - samostojnih - glasnikov mladih, ugaša.

Pa ne zaradi premalo materiala za delo ali premajhne zagnanosti ustvarjalcev ali zaradi premalo-vrstne podpore bralcev. Brca ugaša, ker novih delovnih mladih ni veliko, ker je plamen dolgoletnih ustvarjalcev poniknil, ker so naše življenjske okoliščine prinesle situacijo "bitke za preživetje". Ta pa ne dopušča veliko časa in zahteva ogromno energije in volje. Za prostovoljno delo je je tako kaj kmalu premalo...

Vse to ne pomeni konca. Brca bo živela naprej. Mogoče čez nekaj tednov, mesecev, z drugimi ustvarjalci, morda tudi z drugim imenom. Duh Brce - ki je najvažnejši in ga nihče ne more ugasniti - pa bo ostal. Mladi, ki si bodo tudi v prihodnje upali povedati resnico - direktno, duhovito ali kako drugače - bodo tega duha negovali. Brcali bodo tiste, ki si to zaslužijo.

Mi vsi, ki smo Brco dolgo let pisali, urejali, oblikovali, raznašali, zbirali oglase itd., bomo še vedno dosegljivi. Za morebitno predajo dela, za nasvete, za pomoč. Zato mi danes nismo žalostni. Ker v srcih vemo, da resničnost - poslednja Brca istih ljudi - ni resnična.

Brca je zakon!

doming

izdajatelj: Društvo mladih Jesenice

brcafon: 031 568 308

e-pošta: brcabrc@email.si;

priprava za tisk: Atelje T

tisk: Medium, Zabreznica

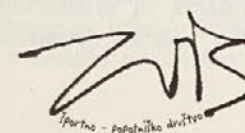
brcamo:

urednica: Romana Smagin, članki: Mirsad, Maruša, Aleš, Jagoda, Jerneja,

Ramirez, Vroča Breda, Blaž, Gaber;

fotografije: Jure, Maja, Jagoda, Aljoša, Maruša, plakat: Jagoda; risba: Jagoda;

oblikovanje: , tehnični: Boris; oktober 2003

kdo koga "drži za vrat" ali politika je kurba

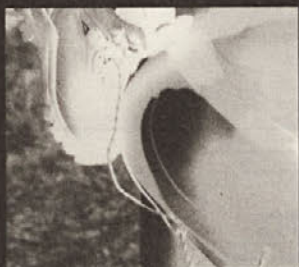
Če je prejšnja Brca odkrila, da z imenovanjem podžupana občine Jesenice ni bilo vse v redu, lahko tokrat ugotovimo, da kljub temu ni prišlo do nobene spremembe. Sprenevedanje, češ to se mene ne tiče, pa je v prvem planu. Zato je na mestu vprašanje, zakaj do tega sploh prihaja. Župan noče reagirati, to je dejstvo. Zakaj ravna tako, nam zaenkrat ni jasno, zdi pa se, da je zgodba bolj pisana in da ne gre le za črno-belo sliko o tem kar se dogaja. Slišati je namreč tudi marsikatero govorico, da stvari na občini niso urejene tako, kot bi morale biti, zato župan tudi ne reagira tako, kot bi bilo pričakovati, torej da bi ugotovil, da sprejeti sklep o imenovanju Branka Noča za podžupana, ni bil skladen z veljavnimi predpisi in da bi postopek imenovanja podžupana vrnil na začetek. Ga kdo drži "za vrat"? Lahko pa tudi nima dovolj "jaje" da bi naredil to, kar bi po predpisih moral. Zdi pa se tudi, da župan vedno želi ugajati. Kakorkoli že, s takšnimi dejavnostmi se javnosti gotovo ne bo prikupil.

Tudi kurbe želijo ugajati: kakšno mnenje ima o tem javnost, pa ni treba posebej govoriti. Stranke so zadovoljne, javnost pa ne toliko.

Zdi se, kot da sta ti zgodbi podobni in da je tudi naslov pravi.

Kdo ve, če je županu žal, da je še enkrat kandidiral, ko bi lahko čisto v miru prejemal svojo penzijo in se brez skrbi posvečal konjičkom.

Brca

Še ne tako dolgo nazaj, kaka dva ali tri mesece, je minister Rado Bohinc med promoviranjem reševanja problema Izbrisanih, kakor so si ga zamislili na notranjem ministrstvu, govoril o tem, da je potrebno izbris izbrisati. Potem ko so si ljudje več kot desetletje prizadevali, da bi njihov problem - življenje, kakor so jim ga predpisali slovenski zakonodajalci in administratorji - postal slišen in viden, si je vodilni birokrat upal govoriti že o izbrisu izbrisa.

A je latentna fašistoidnost nacije, deloma izhajajoča iz neznanja, deloma pa iz ignorance, nereflektirana polpretekla zgodovina in mitologija ter prezapletena postavitev zakonodajne rešitve ob izrecni podpori institucionalizirane politike poskrbela, da do izbrisa izbrisanih ne bo prišlo. Po vetu državnega sveta je državni zbor takoimenovani tehnični zakon o izbrisanih izglasoval s še odločnejšo večino, a je s tem kritike saniranja zakonodajne in administrativne sramote, če že ne zločina, le vzpodbudil k nadaljnjemu hujšakstvu.

O referendumu glede izbrisanih si je sicer upal govoriti že predsednik državnega sveta Sušnik, a je napoved Janeza Janše, predsednika demokratske stranke, dosti bolj elaborirana in neposrednejša. Kaže, da bodo desno nasajeni socialdemokrati naredili vse, da vladajoči koaliciji, Izbrisanim in naprednejšemu delu tukajšnjega življa na žalost zagrenili tudi predvolilno leto. Obenem pa tudi ne bo prvič, da se v tej državi oblikuje vplivna iniciativa za preizpraševanje takoimenovanih človekovih pravic, po nekaterih interpretacijah temeljev naše politične učlovečenosti. A doslej zagovornikom Blutt und Boden ideologije še nikoli ni uspelo tako učinkovito speljati debate na teren materialnih odškodnin.

K temu so seveda pripomogli tudi aktualni nosilci državne oblasti in strokovnosti, saj so k uresničevanju zahtev ustavnega sodišča pristopili sramežljivo ter s figo v žepu, da bi se kolikor se le da na široko izognili vprašanju odgovornosti. Saniranja izbrisa so se lotili celo z dvema zakonoma, kot da ni šlo za sistemsko in sistematično politiko, ki bi jo lahko rešili ravno tako preprosto in centralizirano. Pri tem pa so se nespretno izogibali topiki, ki najprej zani- ma vse in vsakega prebivalca Podalpjia:

zakaj izbris izbrisa ni možen?

koliko nas bo to stalo? Za bolj pozorne spremljevalce teh dogodkov je cela zadeva navkljub površinski paradoksalnosti povsem simptomatična: dva zakona zato, da se zabriše odgovornost in preprostost dejanja, o odškodninah pa pripravljenci zakonodaje niso želeli govoriti ravno zato, da bi se o njih največ govorilo.

Kot da do izbrisa nekaj deset tisoč ljudi pred skoraj ducat leti ni prišlo ob tihi podpori družbenega okolja in državnega sistema, taisti dejavniki pa so ves ta čas skrbeli, da nam izbris ne kvari idiličnega pogleda na narodovo preteklost in zmagoslavne pregleda nad evropsko bodočnostjo. A je tudi Slovenijo dohitel njen zločin iz časa sesuvanja nekdanje SFRJ. Izbris dela stalnega prebivalstva navkljub zavezi, da se v samostojni in neodvisni Sloveniji ne bo nikomur godilo slabše, zamolčevanje te sistemske politike, brisanje sledi in zavlačevanje glede saniranja očitne neustavnosti kažejo na necivilizirano in represivno tukajšnje kulture in iz nje izhajajočih državnih institucij. Po etnocidu, urbicidu in genocidu na ozemljih nekdanje skupne domovine, za katere so skrbeli Drugi, smo Slovenci - kot najbolj organizirani in prefrigano nemškutarski izmed nekdanjih entitet skupnega bratstva in enotnosti - poskrbeli še za nekakšen birocid.

Tudi zločin izbrisa, ali pa, če hočete, sramota izbrisa, bo podobno kot vojni zločini in zločini proti človečnosti zahteval angažiranje številnih materialnih, kadrovskih in kulturnih virov, če se mu želi priti do dna. A kljub temu, da bodo politični gospodarji najbrž prej poskrbeli, da zadeva ne bo kulminirala do te ravni, postaja jasno, da se Izbrisa ne da več izbrisati. Seveda pa bomo morali tudi v bodoče ostati odprti za morilska orodja, kadavre in okostja, ki bodo še padli iz omare osamosvajanja in družbenopolitičnega prevrata v začetku devetdesetih. (Mirsad)

Si predstavljate: "Stranka medvedov se je odločila za odstrel 30-ih LDS-ovcev. Ti so se v zadnjem času pretirano namnožili in na določenih območjih že ogrožajo življenjski prostor medvedov in drugih živali. V predlogu novega lovskega zakona stranka medvedov zagovarja stališče, da so LDS-ovci državna - torej tudi njihova lastnina."?

Obrnjena in nekoliko posplošena različica zgodbe, ki se v teh dneh odvija v sloven-

skem parlamentu v zvezi z novim zakonom o lovu, nam kljub iracionalnosti lahko približno oriše situacijo, v kateri so se znašle slovenske divje živali. To, da so državna lastnina, je ena - oprostite - neumnost; neka druga stranka meni, da so divje živali last tistega, na čigar zemlji se potikajo in še bi lahko naštevali nezaslišane izjave, na katerih bo kmalu očitno stal nov lovski zakon. Zgodba o njem pa je le ena mnogih, ki predvsem govorijo o tem, zakaj "civiliziranemu" človeku, temu vehementnemu strašilu narave, ne uspe uresničiti ideje o demokraciji, s katero se bolj ali manj intenzivno važi že od antičnih časov. Ker ji, spet oprostite, še vedno ni dorasel! Oziroma je le-ta preozka, da bi v njej res lahko živela v slogi vsa živa bitja. Pa vendar pod pojmom demokracija na splošno razumemo način obstoja družbe, v kateri vlada enakovpravno svobodno ljudstvo. Kaj bomo pa z živalmi? Povprašati za mnenje jih nemara ne moremo, ker pa so uboge reve za sebi nadrejeno vrsto fasale ravno človeka, bi se vsaj spodobilo, da jih vključimo v svoj sistem, mar ne? Pa saj jim tudi pomagamo, boste rekli. Toda društva in organizacije, ki se borijo za pravice živali, so odraz tega, da z živalmi ne živimo v demokratičnih

živalski parlament

nenadne čudežne transformacije v žival zbežala daleč v gozd ali se zabubila v kakšno težko dostopno jamo, da bi se le izognila stiku s človekom ... Ne, ni čudno, zakaj vse, kar ni udomačeno (spet - ste rekli, da smo demokratični?), beži pred nami! To, da človek rad je meso, je po mojem mnenju še najmanj, kar nam živali lahko zamerijo. Da pa jih demokrati deklarirajo za svojo last pa le znova opozori na paradoks, ki se v demokraciji skriva. Končnica "kracija" je trn v peti "demosi". Še vedno gre za vladanje, za prevlado nad nekom!!

Glavna sistemska razlika med nami in živalmi je torej v pomenu hierarhije: pri živalih je le-ta posledica načina prehranjevanja in spolnosti, pri nas pa so še te najbolj primitivne potrebe vedno bolj podrejene vnaprej določeni in z zakoni podkrepljeni hierarhiji. In - evo! Vse, kar nam ne more odgovoriti, je naša last, češ, njihov problem, kaj pa niso ljudje, da bi se lahko dogovarjali z nami!

Zato pa - žal za nas, dobro zanje - do živalskega parlamenta ne more priti. In zato svetost njihovega bivanja ni v domeni naše "demokracije", temveč kvečjemu v domeni "biokracije". Naj vlada življenje! Upanje pa ostaja - če se ravno ne uresniči Orwellov scenarij Živalske farme, je tu še vedno magija kresne noči, ko po starem verovanju dobimo priložnost za razumevanje živalske govorice ...

Maruša

ATELJE T

**PRIPRAVA
ZA TISK**

- Digitalizacija vseh vrst slikovnih predlog**
Skeniranje:
Dia posnetki, papirni originali do velikosti 50 cm x 70 cm
(boljinski skener - Crosfield)
- Digitalna fotografija**
Skupture, okvirna umetniška dela, komercialni izdelki...
(digitalni zadek: Leaf - Hasselblad)
- Barvna obdelava in retusa poškodovanih predlog**
- Sestava tiskovin**
Monografije, falsimile, promocijski materiali...
Knjige, učbeniki, katalogi, revije, plakati, koledarji, letaki...
(vhodni formati: vsi obstoječi grafični formati in mediji)
- Osvetljevanje na film**
Maksimalni format osvetljevanja je 55 cm x 75 cm
Velika izbira različnih oblik in gostot razsvetljave, priprava za CTP
(Heidelberg Hercules, Delta Tower, Delta Technology)
- Impozicija** - sestava tiskovne forme
(sestava je možna iz formatov PS, PDF, PBN...)
- Kontrola kvalitete**
Best color (format A2)
Cromalin (format A2)
- Grafični inženiring**
Oblikovanje, organizacija tiska in dodelave

Delavnica c. 24
4308 Senzor
Slovenija
tel. +386 4 2515 271
+386 4 2515 272
fax. +386 4 2515 270

www.atelet.com
www.pustovrh.com
E-mail: igor@pustovrh.com

slovensko tolkienovo društvo gil-galad

Gil-galad oz. "Zvezdna svetloba" je ime, pod katerim so kasneje poznali vilinca Ereiniona, Fingolfinovega sina. Po smrti Turgona je postal zadnji Visoki kralj Noldorjev v Srednjem svetu, po koncu Prve dobe pa je ostal v Lindonu. Skupaj z Elendilom je vodil Zadnjo zvezo ljudi in vilincev in z njim padel v spopadu s Sauronom. Besede v sindarinu, jeziku Sivih vilincev, pomenijo:

gil - zvezda, cal - sijati, calad - svetloba.

Društvo Gil-galad je neprofitno društvo slovenskih ljubiteljev del Johna Ronalda Reuela Tolkiena, britanskega jezikoslovca in pisca fantastične literature. Namen društva je predvsem druženje ljubiteljev del J. R. R. Tolkiena, izdajanje njihovih člankov, risb in pesmi v internem glasilu Sijoča zvezda ter širjenje poznavanja Tolkienovih del in fantastične literature. Člani društva se vsak mesec redno dobivamo na srečanjih društva, poleti organiziramo več delavnic z raznimi vsebinami, enkrat letno pa pripravimo tudi veliko srečanje članov društva.

Obiščete nas lahko na naši spletni strani **www.DrustvoGil-galad.si** ali pa nam pišete na e-mail naslov:

info@drustvogil-galad.si.

Začetki društva segajo v prve mesece leta 1998, junija tega leta pa je izšla prva publikacija / fanzin - takrat le kratko pismo na dveh A4 straneh. Prvi člani so se srečevali na internetu, tako da je imelo društvo ob svojem nastanku že 15 članov. Društvo je počasi raslo, 8. avgusta 1998 pa je bilo v Ljubljani

ni prvo srečanje članov Slovenskega Tolkienovega društva. Prišla je skoraj polovica povabljenih, dogovorili pa smo se o imenu društva: Gil-galad, o članarini, o imenu naše publikacije: Sijoča zvezda, o grbu društva ter določili "rojstni dan": 8. 8. 1998. Že zelo kmalu smo navezali stike s člani Tolkienovih društev po svetu, ki so nam pri začetkih zelo pomagali. Poleti leta 1999 smo organizirali 1. Veliko letno srečanje, na katerem se je zbralo 11 članov. Za leto 2000 pa smo prvič pobirali članarino, iz katere se je plačevalo fotokopiranje in pošiljanje društvenega glasila Sijoča zvezda, izdelava praporja društva... V avgustu leta 2000 je bilo v Čepovanu pri Novi Gorici 2. Veliko letno srečanje članov Slovenskega Tolkienovega društva. Že drugič pa smo sodelovali tudi na Hobbitonu - velikem letnem srečanju Italijanskega Tolkienovega društva ter na večjih srednjeveških dnevih po Sloveniji.

Leto 2001 je bilo za naše društvo zelo plodno. Sodelovali smo na mnogih srednjeveških prireditvah po Sloveniji, pri predstavah iger na temo knjige Gospodar prstanov, sodelovali v radijski oddaji Gimnasium na Radiu Slovenija, se pojavili kar v nekaj revijah in časopisih... Uspešno smo pripravili tudi 3. Veliko letno srečanje ter sodelovali na italijanskem Hobbitonu in fantastični prireditvi v Pordenonu. Spremljali smo tudi nastajanje novega prevoda Gospodarja prstanov založbe Mladinska

knjiga in sodelovali s pripombami. Za leto 2002 lahko zapišem, da je bil naš največji dosežek postavitev spletne strani. Sodelovali smo na nekaterih srednjeveških prireditvah ter uspeš-

no izvedli nekaj delavnic ter seveda 4. Veliko letno srečanje članov, ki je potekalo od 15. do 18. avgusta 2002. Število članov pa je naraslo že preko 60.

Trenutno se v društvu dogaja veliko zanimivih stvari: za lastne potrebe imamo dokaj obširno knjižnico s Tolkienovimi deli in (predvsem) deli o Tolkienu in Srednjem svetu (večinoma v angleščini, najdejo pa se tudi vsi prevodi v slovenščino), veliko članov se uči mečevanja in ostalih borilnih veščin, malo bolj glasbeno nadarjeni člani pripravljajo glasbeno skupino, učimo se pisav Srednjega sveta pa tudi pozabljenih zgodovinskih pisav (skandinavskih run), izdelujemo kostume naših najljubših likov iz Gospodarja prstanov... Društveno glasilo Sijoča zvezda: obsega okrog 20 strani A4, vendar je z zelo majhno pisavo v njem objavljenih več člankov, prevodov in ilustracij. Vsebuje pa tudi novice, povezane z deli J.R.R. Tolkiena iz ameriškega glasila "Beyond Bree". Glasilo je likovno izredno bogato, saj v njem redno objavljamo dela primorskega umetnika Antona Špacapana, izjemno talentiranega Petra Gabra pa tudi likovna dela drugih članov.

Slovensko Tolkienovo društvo Gil-galad
Gradnikova 97
4240 Radovljica

www.DrustvoGil-galad.si
e-pošta: **info@drustvogil-galad.si**
informacije na tel.: 041 337559 (Ajda)

John Ronald Reuel Tolkien

(1892 - 1973)

J. R. R. Tolkien (priimek je nemškega izvora in se izgovarja Tol-kin) je bil profesor staroangleškega (ali anglosaškega) jezika na oksfordski univerzi. Mnogo bolj kot po prevodih iz stare angleščine in strokovnih esejih je znan po knjigah Hobit, Gospodar prstanov in Silmarillion.

Že zelo mlad je pokazal nadarjenost za učenje jezikov, med študijem angleške literature pa se je naučil ne le večine sodobnih evropskih jezikov, ampak tudi že davno pozabljene jezike, kot so anglosaščina, stara valežanščina, stara islandščina in norveščina, gotščina in drugi. Poklicno raziskovanje starih evropskih mitologij ga je navdihnilo, da je kljub svoji neizkušnosti začel pisati

obsežen cikel fantastičnih zgodb, ki naj bi se dogajale v daljni preteklosti, v njih pa so nastopali bogovi, nesmrtni vilinci, ljudje, škarti, orki in druga bitja - nekatera podobna bitjem iz skandinavske, keltске in drugih mitologij, druga popolnoma izvirna. Da bi ustvaril verodostojen "Srednji svet", si je izmislil jezike, pisave, zemljevide dežel, večtisočletno zgodovino, koledarje... Ko je zgodbe v grobem končal, je napravil nekaj, kar verjetno še ni napravil noben drug pisatelj: začel jih je pisati še enkrat, tokrat v večjem obsegu in mnogo bolj podrobno. Zgodbo je poimenoval Silmarillion (po treh draguljih, okrog katerih se vrti ves zaplet zgodbe) in jo dopolnjeval vse življenje. Izdana je bila šele po njegovi smrti.

Čeprav Silmarilliona ni izdal, pa je ta postal nekakšno zgodovinsko ozadje za zgodbe, ki jih je napisal kasneje. Hobita (ali Tja in spet nazaj) je napisal kot pravljico svojim otrokom in šele znanci so ga prepričali, da jo je ponudil založniku. Knjiga je bila

izdana 1937. leta in je postala mladinska uspešnica, kar ostaja še dandanes. Začel je pisati nadaljevanje Hobita, ki pa je kmalu "ušlo iz nadzora".

Novo delo je postalo bolj in bolj nadaljevanje njegovega prvega dela - Silmarilliona. Gospodar prstanov, kot je to knjigo kasneje poimenoval, je nastajal celih 16 let, vanj pa so bili vključeni zgodovina, jeziki in mitologija, ki je za Silmarillion nastajala že od njegove mladosti. Knjiga je bila po mnogih zapletih izdana v treh delih v letih 1954-55. Prodajala se je mnogo bolje, kot so založniki sprva pričakovali. Kritiki so se razdelili: nekateri so jo kovali v nebo, drugi je niso prenesli.

Pravo eksplozijo popularnosti je knjiga doživela šele deset let po izidu, ko je v ZDA izšla izdaja v mehki vezavi. Kmalu je postala ena največjih uspešnic vseh časov po vsem angleško govorečem svetu, saj so do sedaj prodali več kot 60 milijonov izvodov, prevedena je bila v več kot 50 jezikov, njena popularnost pa kljub častitljivi starosti prav nič ne upada. Leta 1998 je bila v Angliji na največjem glasovanju doslej izbrana za knjigo 20. stoletja, zanimanje za filmsko trilogijo,

katere prvi del je bil prikazan konec leta 2001, pa je preseгло vsa pričakovanja.

Poleg mednarodne slave, bogastva, Bensonove medalje za literaturo in častnega naziva C. B. E. (Commander, Order of the British Empire) je imel uspeh za Tolkiena tudi slabe strani. Zaradi drugih obveznosti in starosti je pogosto prekinjal s pisanjem. Vrstili so se nenajavljeni obiski ljubiteljev njegovih pripovedi in telefonski klici sredi noči. Zato Tolkien ni nikoli zaključil Silmarilliona.

John Ronald Reuel Tolkien je umrl 3. septembra 1973. Njegov najmlajši sin Christopher Tolkien je prevzel težko nalogo. Želel

Skulptura zmaja, ki jo je izdelal naš član Anton Špacapan. Zmaj je bil razstavljen tudi na Hobbitonu, od koder je tudi fotografija.

je dokončati Silmarillion. Tega ne bi zmogel nihče drug. Christopher je namreč šel po očetovih stopinjah v svojem šolanju in ljubezni do staroangleških zgodb in skandinavskih sag. Po uspehu Silmarilliona je začel urejati in izdajati očetove neizdane zgodbe in pesmi v seriji 12 knjig z naslovom Zgodovina Srednjega sveta.

Uspeh Gospodarja prstanov je sprožil pravo poplavo fantastične literature, vendar je le malo avtorjev pripravljenih celo življenje posvetiti izdelavi svojih svetov, kot je to storil Tolkien. Mnogo avtorjev je že v nekaj letih po obsežnosti svojih del daleč prekosilo njegov celoten opus, vendar se mu po popularnosti ni približal nihče. Osebi, ki knjige ni prebrala, je zelo težko razložiti, kaj je pri njej tako posebnega - preprosto zato, ker je tako zelo različna od ostalih del. V svojem bistvu je to povest o dobrem in zlem, o ljubezni in prijateljstvu, ki se dogaja v prečudovito opisanem svetu, ki po zaslugi avtorjeve spretnosti pri branju resnično zaživi. Knjiga Gospodar prstanov je spomenik človeški domišljiji.

Viri: Tolkien: A Biography, Humphrey Carpenter
J.R.R. Tolkien: The architect of Middle-Earth,
Daniel Grotta-Kurska

zgodba o fižolčku

V junijski številki Brce sem zapisal, da so Jesenice mesto hokeja, v prejšnji, da se tu vedno vse vrti okrog hokeja. Naenkrat pa se kot strela z jasnega pojavi njegovo veličanstvo - **NOGOMET**.

Nogomet seveda ni od včeraj, tudi na Jesenicah ne. Le malo športnih klubov ali društev se lahko pohvali s tako dolgo zgodovino kot jo ima NK Jesenice. Ustanovljen je bil davnega leta 1912, samo leto kasneje kot naprimer sloviti splitski Hajduk.

V obdobju med obema svetovnima vojnama so bile Jesenice najbrž še premajhen kraj, da bi se njihov nogometni klub lahko prebil med velike, oziroma dosegal odmevnejše rezultate. Po 2. svetovni vojni pa je tako ali tako zavladal hokej. Zanimivo je, da so se od začetka hokejske zgodovine hokejisti na

nižji rang tekmovanja. Pred nekaj leti je moštvo nastopalo v drugi gorenjski ligi, kar je najnižji možni nivo pri nas. Z zamenjavo generacij, tako med igralskim kadrom kot v strokovnem vodstvu, se je v zadnjih sezonah jeseniški nogomet dvignil na raven tretje državne lige.

Za pravi nogometni 'boom' v hokejskem mestu, pa je moštvo trenerja Nedima Omanoviča poskrbelo z nastopi v slovenskem pokalu v sezoni 2003/2004.

Najprej so opravili s tekmeci na področju Gorenjske in se uvrstili v osmino finala za slovenski pokal. Zasmrdelo je po tem, da bi na Jesenicah utegnili zaigrati nogometaši Maribora ali Olimpije, žreb pa je vendarle Jeseničanom namenil premagljivo ekipo, ki prav tako nastopa v tretjeligaški konkurenci. Jeseničani so dvoboj prepričljivo dobili, ne glede na to, da so morali na gostovanje.

Na vrsti je že četrtfinale - nasprotnik pa velenjski Rudar. Profesionalno moštvo, ki je lani še nastopalo v prvi ligi, letos pa je na dobri poti, da se vrne v slovensko elito. V svojih vrstah ima za slovenske razmere precej izkušenih in kvalitetnih nogometa-

Jesenicah v poletnem času v glavnem ukvarjali prav z nogometom.

Železarsko mesto je zajela hokejska mrzlica in ostale športne panoge, predvsem ekipni športi, so bile potisnjene na stranski tir, na katerem životarijo še danes.

Jeseniški nogometaši so z osamosvojitvijo Slovenije v začetku 90-ih let padli celo v drugo slovensko ligo. To je bila posledica postopnega preoblikovanja tekmovalnega sistema, saj je moštvo z leti, ko je klubski nogomet pri nas dobival današnjo podobo iz sezone v sezono nazadovalo v

šev, z Ekmečičem na čelu ter prekaljenega stratega Kostanjška. Prva tekma v Velenju, povratna na Jesenicah, tako je velel žreb. Jeseniško vodstvo je v želji, da bi se na domači tekmi zbralo čimveč gledalcev, velenjskemu moštvu predlagalo zamenjavo tekem, s čemer so se Rudarjevi funkcionarji strinjali. Ne pa tudi mladi jeseniški nogometaši, ki so v en glas zatrjevali: 'Mi gremo v Velenje igrat nogomet, najbolje kot znamo!!!'

Pod reflektorji velenjskega štadiona so upravičili svoje besede in šokirali slovensko nogometno sceno z golom v gosteh in minimalnim porazom 1:2. Samozavestni Velenjčani so bili pred povratno tekmo na Jesenicah še vedno trdno prepričani o napredovanju v polfinale.

Tistega lepega sredinega sončnega popoldneva se je na jeseniškem nogometnem štadionu zbralo rekordno število gledalcev. Poleg peščice standardnih obiskovalcev nogometnih tekem, so bili tu znani obrazi s hokejskih, pa tudi jeseniški hokejisti sami so si prišli ogledat to nogometno čudo. Na tekmi sem srečal tudi kolega z jeseniške Gimnazije, s katerim se že lep čas nisva videla. Spomnim se, da je v gimnazijskih letih navijal za hokejiste Olimpije, čeprav je doma z Rateč. Na tej tekmi pa je bil skoraj bolj navdušen nad vsakim jeseniškim golom, kot jaz. Trije so padli v prvem polčasu, prejeli pa niso nobenega. Z eno nogo so bili Jeseničani že v polfinalu, vendar je seveda obstajal strah, da bo neizkušeno moštvo v nadaljevanju popustilo. To se je tudi res zgodilo, vendar pa se Jeseničani niso dali in dopustili le en gol v svoji mreži. V zadnjih minutah tekme smo stiskali zobe (sonce je med tem že davno zašlo) in držali pesti, da zadnji val gostu-

jočih napadov ne bi preprečil senzacije. Kot za Rudar, pa še eden, pa še eden,....., in vendarle zadnji sodnikov žvižg. Na krilih navijačev, ki so priredili še obvezno baklado, na koncu tekme in ob vsakem danem zadetku, so se jeseniški nogometaši prebili v polfinale slovenskega pokala in v enaindevetdesetletni zgodovini kluba dosegli največji uspeh. 'Evo pao nam grah!' je bila opazka enega izmed tiste peščice standardnih nogometnih obiskovalcev. Navijači pa so vpili: 'Hočemo Liverpool!'. No, zakaj pa ne. Prav nič nemogočega ni, da se jeseniški tretjeligaš znajde v bobnu za žreb pokala UEFA v prihodnji sezoni.

Ne glede na tekme v polfinalu (žreb bo malo pred novim letom, v konkurenci pa poleg Jesenic ostajajo

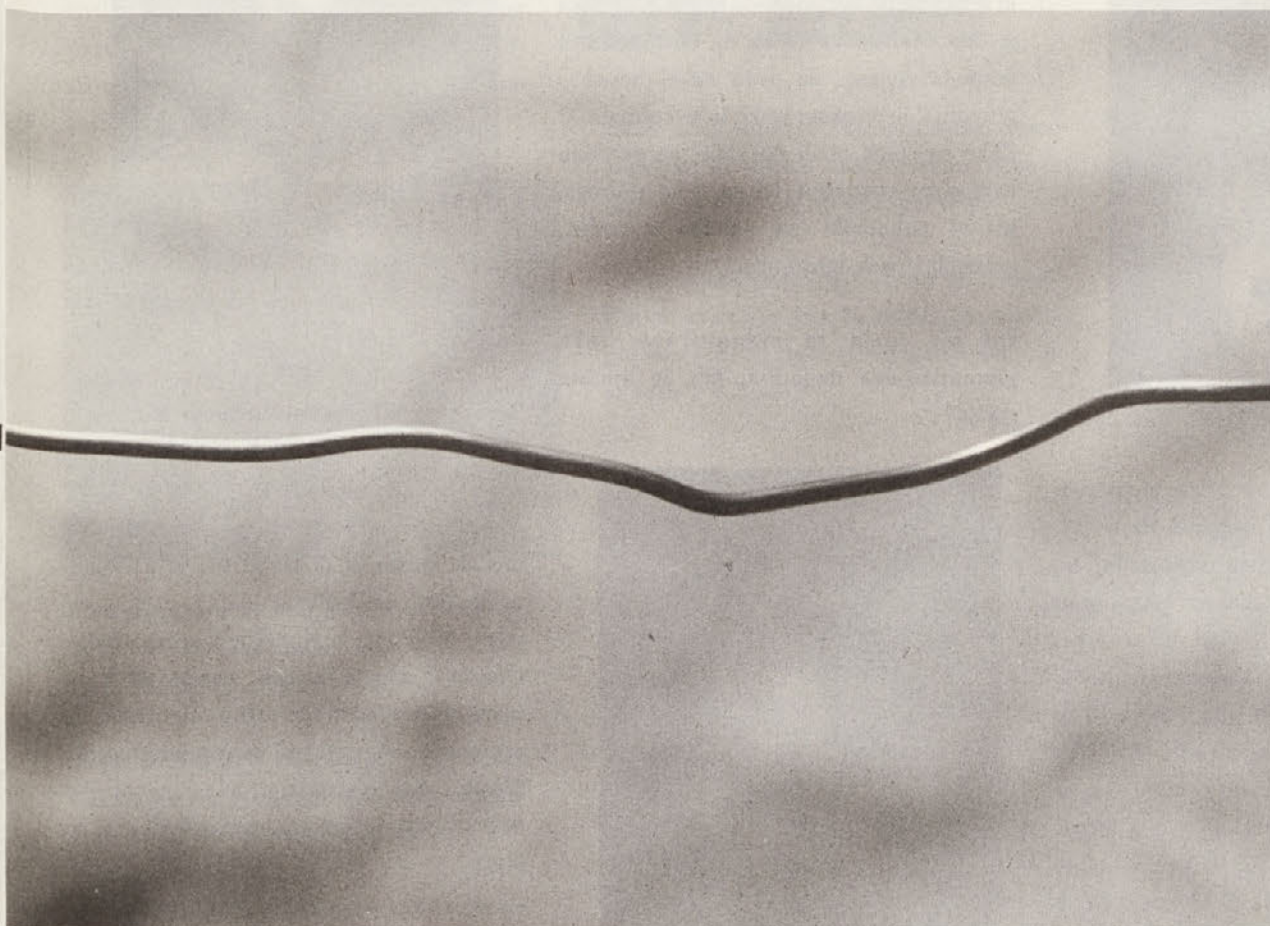
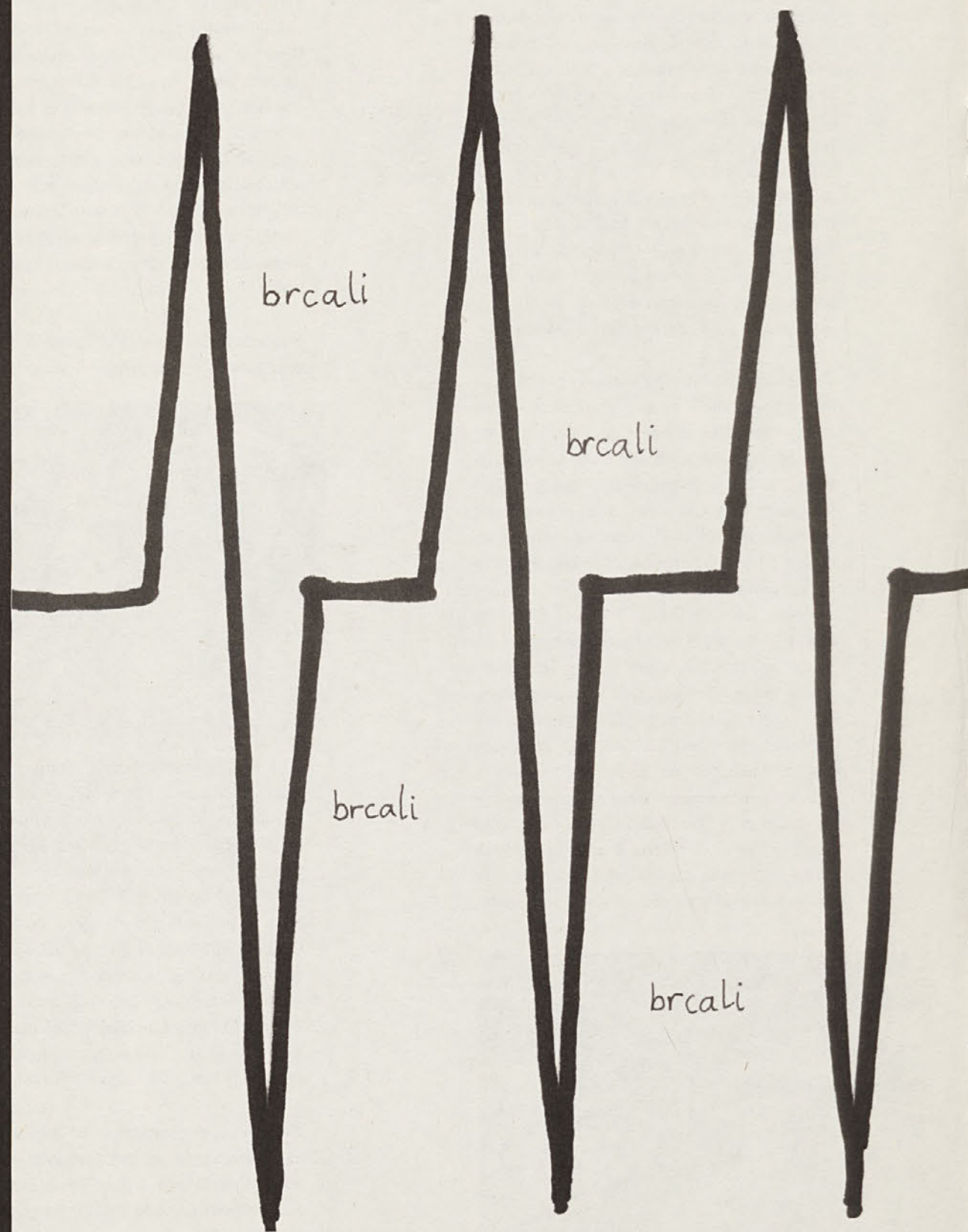

le še prvoligaši: Maribor PL, Dravograd in Ljubljana), so Jeseničani že dosegli čudež. Slovensko nogometno javnost so opozorili na to, da se morda na Jesenicah skriva še kak talent, kot le Senad Tiganj, slovenski nogometni reprezentant na mundialu v Južni Koreji 2002. Ti jeseniški nogometaši bodo v polfinalni tekmi igrali predvsem zase. Opazovali jih bodo tisti, ki jim lahko ponudijo angažma v prvi ligi, kasneje pa morda celo reprezentanca, Evropa,...kdo ve? Semir in Ernad Tiganj, Cumbo, Čamdžič, Tadič, Jereb, Rekič, Redžić so imena, ki bi v naslednjih sezonah lahko sestavljala tudi enajsterico Maribora ali Olimpije.

Nogomet je dodobra popestril športno dogajanje na Jesenicah. Se vidimo spomladi na polfinalni tekmi slovenskega pokala na štadionu Podmežaklo. Morda bo pa še enkrat 'pao grah'?

Aleš

V klubu Nanabush že skoraj leto dni enkrat mesečno organiziramo otroške delavnice, s katerimi skušamo pri otrocih vzbujati njihovo kreativnost in jim skozi igro dati določeno znanje. Nekaj teh otrok pa ne ustvarja le na delavnicah, ampak svojo domišljijo uporabljajo tudi v prostem času. Mladi modni kreatorji Helena (11 let), Nino (13 let) in Grega (12 let) se srečujejo s problemom prostora, zato smo jim v prostorih Kluba NANABUSH impro art ponudili prostor z vso opremo. V klubu sedaj lahko ustvarjajo in pripravljajo svoje modne kreacije.

Svoje modne kreacije so želeli predstaviti tudi drugim, zato so si zamislili, da bi priredili modno revijo. Glavni organizatorji so bili otroci sami, v klubu smo jim le pomagali z nasveti in zamislimi. S tem, ko so organizirali modno revijo s karaokami, niso le predstavili svoje ideje drugim, pač pa so se naučili še marsikaj o organizaciji in poteku projektov, o odgovornosti, o zaupanju, o sodelovanju in podobnem kar spada k izvedbi projekta.

Tako je v nedeljo, 30.11. od 18. ure dalje, v klubu potekala modna revija s karaokami. Celoten projekt so osnovnošolski otroci izpeljali sami. In v vseh vlogah tudi sodelovali v njem. Za točenje brezalkoholne pijače sta skrbela Urška in Tomaž. Prigrizki in posladki so bili na mizah. Prireditev je v soju

modna revija mladih jeseniških kreatorjev

pisanih reflektorjev otvorila mlada in obe-tavna pevka Amina. Povezovala in vodila sta jo Helena in Nino. Eva, Manca, Januš in Grega so se kot pravi manekeni sprehajali po pisti, posuti z list vrtnic in osvetljeni s svečkami. Deklice so se pomerile v karaokah in si zasluženo vse pridobile nagrade. Publika je bila očarana in ko so na oder povabili gospoda župana, da pove nekaj besed o prireditvi, je otrokom lahko le še čestital. Kako so sploh prišli do ideje, da priredijo modno revijo, so nam Helena, Nino in Grega, glavni pobudniki za celoten dogodek, povedali v naslednjem intervjuju.

Od kje ideja za organiziranje tako glamuroznega dogodka, kot je modna revija?

Ukvarjamo z risanjem modnih kreacij, zato smo se domislili, da bi svoje kreacije sešili, narejene obleke pa z modno revijo pokazali ostalim in jim tako predstavili svoje delo. Ker smo hoteli povabiti večje število ljudi, smo potrebovali večji prostor in vaš klubski prostor je bil za to ravno pravi. Tako smo pripravili modno revijo in da bi bila prireditev še bolj zanimiva, smo povabili še pevko, našo prijateljico Amino in izpeljali še karaoke. Pri manekenstvu in ostalih pripravah pred samim dogodkom so nam pomagali naši prijatelji, saj smo imeli polno dela.

Potrebno je pripraviti obleke, glasbo, kupiti pijačo in prigrizke, raznositi vabila, in podobno. Za vso pomoč pri izpeljavi hvala tudi vam v klubu.

Torej ste mladi modni kreatorji. Kdo pa je bil tisti, ki vas je navdušil za to delo?

Helena: Moja sestrčna je hotela postati modna kreatorka in takrat me je s svojim delom čisto navdušila.

Nino: Moja teta iz Kopra je izučena šivilja. Opazoval sem jo pri delu, vendar so se mi njene obleke vedno zdele tako dolgočasne, da sem sam začel risati bolj nenavadne kreacije.

Grega: Mene so stvari začele zanimati, ko sem pri risanju kreacij opazoval Heleno in Nina.

Koliko časa pa se potem že ukvarjate s tem?

Helena: Že v vrtcu se mi je stvar zdela zanimiva, v prvem razredu pa sem začela z risanjem. Imam že poln zvezek svojih kreacij. Nameravam se tudi vpisati v srednjo oblikovno šolo.

Nino: Sam sem se pričel s tem ukvarjati nekje na začetku osnovne šole in bi se tudi rad vpisal na srednjo oblikovno šolo.

Grega: Sam se s tem ukvarjam šele par mesecev, odkar sta Helena in Nino bolj aktivno začela risati svoje kreacije in ko smo začeli s pripravami za modno revijo.

Ustvarjate vsak zase doma?

Tudi, ampak ponavadi smo se zbirali na hodniku naše stolpnice in risali na stopnišču. Zdaj pa pridemo dostikrat k vam v klub.

Iz kje črpate zamisli?

Če slučajno kaj vidimo na televiziji, sicer pa uporabljamo kar lastno domišljijo.

In koliko svojih kreacij ste že zašili?

Prvo oblekico smo naredili za Barbiko. Ker je blago drago in ker ne poznamo nobene šivilje, da bi nam obleke šivala po želji, smo sedaj sami zašili le obleke, katere smo predstavili na modni reviji. Za material smo (po vašem priporočilu) uporabili stare obleke in

zbrali nekaj denarja, s katerim nameravamo pripraviti še kakšno modno revijo. Ampak najprej moramo kaj novega spet sešit.

Potem pa kar na delo in če boste potrebovali pomoč, veste kje smo. Ne odnehajte, kajti ta prireditev je bila res hvale vredna in upam, da še kakšno vidimo.

Jagoda

kose blaga, potem smo jih malo prebarvali, zrezali in na roke zašili. Tako smo dobili osem kompletnih oblačil.

Je bil to vaš prvi samostojni projekt, ste bili z njim zadovoljni in ali lahko pričakujemo še kakšen podoben dogodek?

Bila je naša prva prireditev, res smo veseli, ker nam je vse v celoti uspelo. Publika je bila zadovoljna, veseli nas, da se je našemu vabilu odzval tudi župan. S prodajo pijače in zbiranjem prostovoljnih prispevkov pa smo

Klub Nanabush impro art

Klub Nanabush je bil ustanovljen pred dobrim letom z namenom, da bi mladi oz. tisti, ki se še ne počutijo stare, skupaj delali stvari, ki jih radi delamo ter tako prijetno in koristno porabili naš prosti čas. Zato v prostorih kluba, na Titovi 55, izvajamo različne projekte, kot so razstave, glasbeni in filmski večeri, predstavitve, prireditve, zabave, tekmovanja, razne delavnice in podobno. V klubu potekajo tudi različni sestanki, v njem smo ustvarjali tudi Brco. Skratka, prostor je namenjen tistim, ki bi v njem radi uresničevali svoje ideje in naredili nekaj zase, poleg pa še kaj naučili tudi druge. Ker tematike ne ločujemo, ker ustvarjamo skupaj v istem prostoru, svoje izkušnje in znanje podajamo vsem okoli sebe, četudi jih stvar drugače ne bi zanimala. Če nekdo pride v klub le zaradi potrebe po druženju, se nima samo lepo, pač pa poleg še marsikaj novega spozna, saj se okoli njega odvijajo raznorazne stvari. V klub torej zahajajo tisti, ki karkoli v njem počnejo in pa tisti, ki radi le gledajo, kaj oni počnejo.

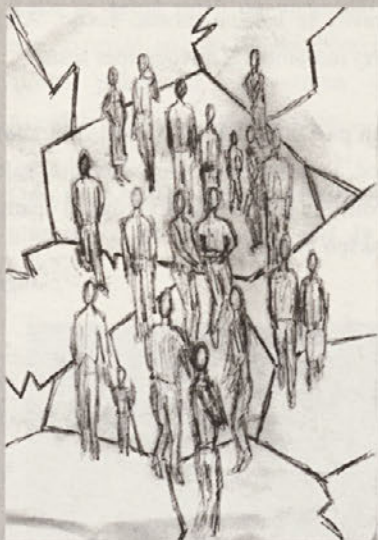
slovenska prijaznost

Slovenci smo prijazen narod. Trditev, ki naj bi nesporno veljala. Če gledam televizijo, berem časopise in revije, potem dobim tak vtis. Vedno smo polni besed o slovenski gostoljubnosti in pripravljenosti priskočiti drugemu na pomoč. Tudi sama sem bila vedno prepričana, da sem predstavnica naroda, ki ceni prijaznost. In tudi tujci so polni lepih besed o nas. Torej bo vse že držalo.

Moje mnenje o slovenskem norodu pa se je začelo spreminjati takoj, ko sem imela možnost dlje ostati na enem mestu in to kot "tujka". Že pred časom sem vam povedala, da sem študentka in kak dodaten tolar zaslužim s štetjem prometa. Samo delo sicer ni zapleteno in ne zahteva nobenih posebnih znanj, potrebna pa je vzdržljivost, saj 16 ur "bivanja" na enem mestu ni najbolj kratkočasno in neutrudljivo delo. Promet se seveda šteje po celi Sloveniji in tako sem imela možnost dobro spoznati našo malo deželo. In to ne kot turist, ampak kot tujek, ki je cel ljubi dan parkiran v vašem mestu, v vaši vasi, pred vašo trgovino ali pa v neposredni bližini vaše hiše. Nikoli si nisem mislila, da bo to postal problem, saj sem do ljudi vedno prijazna, vsakemu, ki ga moja prisotnost zanima, pa tudi razložim, kaj tam počnem. Moje prvo štetje prometa je bilo z vidika odobravanja okolice pozitivno in niti na pamet mi ni prišlo, da bom kdaj imela probleme. Seveda sem se zmotila. Kasneje sem skoraj vedno imela manjše, na Obali pa me je ob ravnanju ljudi prav zabolelo srce.

Pogosto sem s svojo prisotnostjo motila ljudi, kljub temu, da sem imela avto parkiran ob cesti, torej ne na zasebnem zemljišču. Na Direkciji za ceste, katera je moj delodajalec, se namreč ne ukvarjajo s problemom parkiranja, zanima jih le določen del ceste. Tako sem bila nekajkrat primorana parkirat na zasebnem dvorišču. Enkrat so me, kljub moji prošnji in dejstvu, da ne bi ovirala njihovih vsakodnevnih opravkov, izgnali (sprejeli so me potem sosedu), drugič pa so mi dovolili, so pa cel dan negodovali in namigovali, da bi oni morali za to dobiti plačilo. Seveda ne trdim, da bi me morali povsod sprejeti odprtih rok, sem pa vsaj mislila, da mi ne bodo povzročali težav, saj opravljam delo, od katerega bodo imeli korist. Štetje prometa se večinoma izvaja na lokacijah, kjer je v načrtu kakšno popravilo ali sprememba prometnega režima (na boljše, seveda), vendar se ljudje tega očitno ne zavedajo. Kadar jim kaj v zvezi s prometom ni všeč, znajo biti zelo glasni, tiste delavce, ki so za izboljšanje nujno potrebni, pa preganjajo.

Bilo je sicer tudi nekaj pozitivnih izkušenj z ljudmi, včasih so nam prijazno dovolili uporabo sanitarij ali nam celo prinesli kavo. Vendar je negativnih izkušenj bistveno več. Delala sem že povsod, od Lendave do Kopra, najboljše se mi je godilo v krajih okoli Krškega, najslabše pa v okolici Ljubljane in na Primorskem. Na Brezovici pri Ljubljani so naju s kolegico ponoči (šteli sva 24 ur) obiskali fantje, ki so se vračali iz diskoteke. Bili sva pred trgovino, kjer so imeli tudi urejene gredice s cvetjem. Eden izmed fantov je pot-

gal nekaj rož skupaj s koreninami in jih vrgel v moj avto (imela sem odprto okno, saj je bilo poletje), tako da sem imela avto poln zemlje, nakar je iz korita izrval grm in ga prinesel do mojega vozila. Z zmerjanjem "preklete Gorenjke" (očitno je bil mnenja, da GO na mojem avtu pomeni Gorenjska) in grožnjo, da naju bodo zaradi vandalizma prijavili policiji, so izginili v noč. S kolegico sva potem komaj odvekleli grm (korenin se je držalo celo korito zemlje) proč od avtomobila in v naslednjih dneh čakale, da naju bo poklical kdo s policije. Zaradi vandalizma, seveda....

In če sem že mislila, da se mi je najhujše že zgodilo, sem se zmotila. Največje zaničevanje sem doživela prav na Primorskem. Na cestinski postaji Kozina sva po besedah uslužbenca s kolegico prava lenuha, saj se lahko cel dan sončiva in zato dobiva še veliko denarja. Delali sva po štiri dni skupaj, 17 ur na soncu (35 C), spali sva po 3 ure na noč, saj sva se

vozile prenočevat v Ljubljano, in njemu se to zdi lenuharjenje. Vsak, ki je že kdaj opravljal to delo, je mnenja, da je naporno. V bistvu večino ljudi, ki jih poznam, tega ne želi več počet, pa čeprav jim primanjkuje financ.

Pred kratkim pa sem popolnoma izgubila upanje v prijaznost slovenskega ljudstva. S kolegico sva delali na Obali in najina prisotnost je zmotila starejšo gospo. Kljub temu, da sva bili na "nikogaršnji" zemlji, je začela vpiti na naju. Odšla sem do nje in ji prijazno (ona je bila vse prej kot prijazna) razložila vzroke moje navzočnosti. Po nekajminutnem pogovoru sva se, vsaj po mojem mnenju, sporazumeli in predvidevala sem, da ne bo več težav. Zvečer pa naju je obiskala policija. Potem, ko naju je policist preveril, sva ga tudi vprašali, zakaj so prišli tako pozno. Čudilo naju je namreč to, da so se policisti najmanj dvajsetkrat peljali mimo in očitno jim nisva bili sumljivi, saj se nihče ni ustavil.

Gospod v modrem nama je povedal, da so prejeli klic od tamkajšnjih prebivalcev.

Ne vem, kaj naj si mislim. Niti ne vem, če je policijo poklicala omenjena gospa. Kakorkoli že, mene je obisk policije prizadel. Policistov se sicer ne bojim, saj nimam ničesar na vesti, hudo mi je to, da sem sumljiva (nevarna?) drugim ljudem. Ne vem, kaj jih moti. Moja prisotnost, moj videz, moj avto, kaj drugega? Vzroke moje navzočnosti lahko pojasnim vsakomur, s seboj imam vedno tudi nekakšno potrdilo z Ministrstva za promet, ki dokazuje upravičenost mojega dela. Poleg tega pa bi lahko ljudje tudi po zdravi pameti sklepali, da nisem 16 ur na enem mestu brez vzroka oz. da bi bila kakšna kriminalna dejavnost ob cesti preveč tvegana. Gospa z Obale me je namreč sprva označila za narkomanko oz. preprodajalko droge.

Po videzu me tudi ne bi mogli označiti za kriminalca. Ne nosim oblačil, ki bi nakazovale pripadnost kakšni subkulturi, tudi pričeska ni nenavadna, sem dokaj "normalna". Moj avto, mogoče? Kakšen BMW ali Audi bi vsekakor pustil boljši vtis, tako pa imam le 12 let staro Škodo z registracijo GO, ki po

drugih delih Slovenije pusti boljši vtis kot doma, na Primorskem. Si predstavljate, da bi imela registrsko tablico zelene barve? Mogoče bi poklicali kriminaliste, posebne enote ali kaj podobnega. Verjetno bi bilo najboljše, da grem drugič štet v najnovejšem Marcedezu, obuta v visoke pete in s popolnim makeupom. Na registrski tablici pa A, F, CH ali pa D. Kajti vedno bolj se mi dozdeva, da so tujci neka posebna kategorija ljudi, vrsta, ki jim je vredno izkazovati gostoljubje. Naši mediji so polni pričevanj tujcev, ki so nad Slovenci navdušeni. Tujce imamo radi. Ampak še te ne vse, tisti z Zahoda so zaželeni, Vzhodnjaki ne. Kam pa spadamo sonarodnjaki? Tisti, ki svoje prisotnosti na nekem mestu ne plačamo? Nismo zaželeni.

So pa primeri, ko svojo navzočnost plačam, pa še vedno nisem dobrodošla. Registrska tablica mojega avta namreč ne moti le Primorcev, temveč tudi Ljubljance. V glavnem mestu doživljam mnogo očitkov, ker sem "tujec" in domačinom zasedam parkirna mesta. In to na mestih, ki niso rezervirana za stanovalce, ampak na voljo vsem. Vendar tudi jaz živim v tem mestu, tu kupujem hrano, oblačila in ostalo, zapravljam denar za zabavo in plačujem stanarino. In kljub dejstvu, da študentje porabimo precej denarja v Ljubljani, nas veliko Ljubljancev ne mara. Bi plačevanje v evrih kaj pomagalo? Ali pa govor v angleškem ali francoskem jeziku?

Razumem, da živimo v času, ko smo vedno bolj previdni in sumničavi. Ne morem pa doumeti, da imamo raje določene tujce kot pa lasten narod. In ne mislim, da bi morali tujce kakorkoli zavračati, želim si le, da bi bili tudi med seboj bolj prijazni. In če zaradi mene nekdo pokliče policijo, potem jo lahko tudi zaradi vsakega izmed vas. Zasrašujoče.

Jerneja

Načrtovanje,
urejanje in
vzdrževanje
vrtov.

Jesen
Aljoša Ulčar s.p., c.1. maja 88, Jesenice
www.jesen-au.si, aljosa1@izid.si

gsm: 031 224 312

4.10.2003 23.37

Odrinem težka vrata in stopim na dvorišče. Prižgem cigareto in globoko vdihnem. Zibljem se na robniku in v temi iščem obris obzorja.

Pod mano je peščen zaliv obrobljen s črnim pasom katrana, z veliko belo tovorno ladjo in nad njo velika bela vetrnica.

Brskam po žepih za vžigalnikom. Izgubim ravnotežje in z dolgimi koraki padam po mehki travi strme brežine. Pristanem z rokami v pesku. Obrnem se na hrbet in prižgem cigareto. Preštejem nekaj zvezd in ne najdem nič zanimivega v oblikah oblakov.

Sledim stopinjam v pesku. Odtisi velikih škornjev sledijo manjšim odtisom, ki stopajo v manjših korakih. Na sredini zaliva se stopinje pomešajo in izginejo vsaka v svoji smeri. Splezam nazaj na brežino. Gledam proti obzorju in ne ločim neba od morja.

V zalivu pod mano troje sledi v pesku. Na sredini zaliva se pomešajo in izginejo vsaka v svoji smeri.

Še zadnjič pogledam proti domnevnom obzorju, odvržem cigareto in za sabo zaprem težka rdeča vrata.

Ramirez

š k r a t š k r l a t

trgovina s hobby materiali ter unikatnimi izdelki

Titova 50, 4270 Jesenice

Tel., fax: 064/862-068

E-mail: skrlat@s5.net

hobby materiali (barve za slikanje na svilo, steklo, keramiko, les; kalupi; mase za vlivanje in modelirne mase; svila in drugo)

materiali za dekoriranje in aranžiranje (rafija, dekorativni razpršilci, bleščice, perlice...)

papir (barvni fotokarton, ročno izdelan papir, valovita lepenka, svilen papir...)

umetniški materiali

unikatni izdelki domače in umetne obrti

Jesenski dnevi se mi zdijo zelo erotični. Vonj po kuhanem vinu, ki postane hit takoj, ko poletno sonce zamenjajo jesenske dežne kaplje. Rada imam popoldneve, ko gola sedim v naslonjaču ob oknu in v rokah držim po cimetu dišečo skodelico toplega vina. Lica mi obarva zdravo rdeče, glava pa postane prijetno težka. Domišljija podivja. Obožujem tudi sprhode po jesenskem gozdu in gazenje suhega listja. Od zadnjega, s kuhanim vinom obteženega četrta dalje, pa mi taki sprehodi budijo žgečkljive spomine, ki povzročijo žmohtno srbenje, ki ga sama od sebe hiti zdraviti roka, če že ničesar (ali nikogar) drugega ni v bližini.

Hodila sem po samotnejšem delu gozda. Listje je šumelo pod mojimi nogami. S seboj sem imela piknik pribor (termovsko s kuhanim vinom, nekaj sadja in odejo). Ustavila sem se na manjši, z grmovjem obkroženi jasi, pogrnila odejo, si natočila vina inčila, zraven pa sanjala vroče sanje (učinek kuhanega vina?). Postalo mi je vroče, zato sem slekla jakno in se ravno pripravljala, da si potešim od sanjarjenja prebujeno strast, ko sem zaslišala hihitanje. Najprej sem mislila, da se mi samo zdi, ker imam pač zelo razvito domišljijo, zato sem nadaljevala z božanjem po prsih in z draženjem bradavičk, obenem pa sem si želela, da bo to delo namesto mene opravljal kdo drug. Naenkrat pa zaslišim stok, glasnejši od prejšnjega hihitanja. Mislila sem, da me je kdo opazil pri zadovoljujočem početju, pa se mi zdaj smeje. Dvignila sem se z odeje in se pričela ozirati. Skoraj sem že obupala, ko sem skozi grmovje opazila, da je na drugi strani še večja jasa, na meni nasproti nem koncu te jase, pa sta na odeji dve osebi proučevali druga drugo. Hvala človeku, ki je izumil daljnogled in hvala bogu, da sem ga vzela s seboj. Približal mi je vroč prizor na sosednji jasi. Moški je ravno opravljal tisto delo, ki sem ga nekaj trenutkov nazaj na sebi izvajala sama in ob pogledu na prizor sem si spet zaželela pomoč. Ženska je napol sedela, napol pa usločenega hrbta ležala v njegovih rokah, tako da so se njene prsi z ogromnimi bradavicami ponujale njegovemu jeziku. Roke je naslonila nazaj in ga s stokanjem, ki

me je prej predramil, spodbujala, naj se nikar ne ustavi. S prosto roko je moški gnetel drugo joško, potem pa počasi drsel proti grmičku med njenimi nogami. Ženska je v veselem pričakovanju še bolj razširila noge, njegova usta pa so še vedno pozorno raziskovala njeno dojko, medtem ko jo je z drugo roko dražil z boženjem po stegnih. Njegova usta so se odtrgala od čudovitih čokoladnih kolobarjev, njegova roka je še vedno krožila okoli kot vrela kaša vročega središča. Ženska je dvignila glavo in spogledala sta se, njegova roka se je vedno bolj približevala sestradini mački, ženska je pričela vabeče premikati medenico in ga s krožnimi gibi vabiti vase. Še vedno sta se gledala, ko je moški odločno zasadil en sam prst v vroče in vlažno središče med njenimi nogami. Ženska je v stoku vrgla glavo nazaj in popolnoma sem jo razumela, čeprav sem se šele sedaj zavedla, da na sebi preizkusim vsak njegov gib, čeprav mi opazovanje prizora skozi daljnogled ni ravno pustil veliko manevrerskega prostora. Kleče in precej pohotna sem ju posnemala in tudi sama sodelovala v njuni igri. Moški se je čez nekaj časa obrnil, tako da sem lahko opazila njegov stoječi ud, ki me je vabil, da bi pozabila na sramežljivost in strah in se jima pridružila v igri. Usedel se je tako, da je gledal proti meni, pa tudi ženska se je gledajoč v mojo smer usedla v njegovo naročje. Med nogama je dosegla predmet njenega poželenja in če ne bi bila oba tako zaposlena drug z drugim, bi me bilo strah, da me bosta zagledala, ko se je nagnila nekoliko naprej in si ga nastavila med svoji vidno veliki sramni ustnici. Zakrožila je, kot bi ga izživala, naj jo do konca napiči na svoj podaljšek. Ona je vedno hitreje krožila, on pa je vedno bolj napredoval po vročem kanalu. Postalo mi je žal, da sem prišla v gozd sama; gola in klečeča na kolenih sem poskušala slediti njuni nori igri, kar sploh ni bilo enostavno, ker je bil njegov podaljšek precej vabljev in sem se težko sprijaznila s svojimi prstki, kljub temu, da so bili precej večji igre. Odločila sem se,

da ju pustim uživati in se raje dokončno posvetim sebi, zato sem odložila daljnogled in zdaj prosto roko usmerila na svoje bradavičke, drugi roki pa namenila usodo moškega organa. Zatopljena v svojo igro najprej niti nisem opazila, da se je moji igri pridružila še ena roka na mojem trebuhu in da je druga roka prevzela igranje z mojimi stoječimi bradavicami. Ko sem ravno zajela sapo, da bi se poskušala pritožiti, se je roka iz trebuha pomaknila na moje mednožje, ki je od same sreče še nekoliko bolj "zajokalo". Moška usta so se prilepila na moja ušesa in moje roke so se oklenile vratu za mano. Stopnjevanje ritma in globoko dihanje me je za nekaj časa zamotilo in mi preprečilo, da bi trezno razmišljala, potem pa sem se le spomnila, da imajo te močne roke tudi druge dele telesa, predvsem je postala močnejša potreba po prav določenem trdem predelu moškega mednožja, po karti v nebesa. Obrnila sem se in se zazrla v od pohote motne rjave oči, ki so mi govorile, naj ga osvobodim hlač. Nisem si dala dvakrat reči, kmalu je bil prost. Ulegla sem se na hrbet, ga ujela za osvobojeni del in ga povlekla k sebi. Ni se ravno upiral, si je pa vzel čas. Izzivajoče počasi se je približeval moji pohotnici in izzivajoče počasi vdiral v moje trenutno bistvo, dokler ga nisem prosila, naj pospeši. In je bilo hitreje in hitreje in hitreje ...

Vroča Breda

Sporno čtivo

brca = enačba brez rešitve

Leta 1999 smo v okviru Kluba jeseniških študentov začeli pripravljati in izvajati dejavnosti za pripravo prve številke časopisa Brca. V šolskem letu 1999/2000 smo nato izdali tri številke. Vse smo pripravili ročno. Se pravi, da smo zbrali članke, slike in fotografije, ki smo jih nato ročno postavili na papir, tega pa prefotokopirali in ga poslali na naslove članov KJŠ. To obdobje smo označili za poskusno, pri tem pa smo spoznali osnove nastajanja časopisa. Drugo leto smo začeli bolj ambiciozno, saj smo se odločili, da bomo časopis tiskali. Zato smo se morali bolj potruditi, še posebej pri oblikovanju, pri tem pa spoznali postopek priprave za tisk in sam tisk. Naslednjo sezono smo dejavnost nadgradili s tem, da smo del prostora v časopisu namenili oglaševanju podjetij. Navedeno nam je koristilo šele v naslednji sezoni, ko smo se zaradi nesoglasij z vodstvom KJŠ odločili, da bo šla Brca svojo, samostojno (in težjo) pot. Preselila se je pod okrilje Društva mladih in se prvič srečala s problemom financiranja. Dotlej je stroške izdelave časopisa kril KJŠ, od takrat naprej pa je bila Brca v celoti odvisna od denarja, ki smo ga zbrali s prodajo oglasnega prostora, v letošnjem letu pa smo del sredstev zbrali tudi z naročnino, ki so jo prispevali bralci Brce. Tako smo prišli do točke, ko smo se začeli spraševati kam oziroma kako naprej. Namene zaradi katerih smo začeli izdajati časopis smo namreč dosegli: spoznavali smo proces nastajanja časopisa, se učili uporabljati računalniška orodja, obravnavali lokalno pomembne tematike in probleme, se učili jasnega oblikovanja in zapisovanja misli, spoznavali pa smo tudi različne omejitve. Prostovoljno delo je malo cenjeno, prav tako brezplačen časopis; težko je zbrati dovolj denarja za kritje stroškov nastajanja časopisa. Z veliko mero dobre volje nam je uspevalo. Ker pa človek ne more živeti le od dobre volje in občutka, da je naredil nekaj dobrega, smo se odločili naše delo pri časopisu Brca skleniti. Dobra volja je enostavno premalo, da bi se lahko usedel za mizo in nekaj pojedel, ali pa plačal stanarino in položnice. Vsak od nas se je začel srečevati s tem. In če na eni strani delaš prostovoljno (in se ob tem učiš), na drugi strani pa te čakajo obveznosti, ugotoviš, da se enačba enostavno ne izide. Delati je treba za denar, ki pa ga prostovoljno delo ne prinaša. Ideje, kako bi časopis ohranili, sicer obstajajo, vendar jih s kapacitetami, ki jih imamo na voljo, ne moremo rešiti. Zavedamo se, da smo opravili pomembno delo, ki pa pogosto ni bilo prepoznano kot tako. Kljub temu pa lahko sklenemo s tem, da smo se veliko naučili in da smo si na ta način izboljšali možnosti za kakšno službo. Tako pač je, da tudi znanje in izkušnje štejejo. S tem projektom smo to dosegli. In izpolnili cilj. Žal pa smo za nadaljevanje te zgodbe prešibki, pa tudi primernega posluha za te dejavnosti ni.

Blaž Račič

JE RES TO ZADNJA BRCA?
KJE SMO STORILI NAPAKO?
KAJ JE ŠLO NAROBE?
SMO PREVEČ BRCALI IN NA
KONCU BRCNILI V TEMO?
MORDA.

SPOMNIM SE ODGOVORA
JONASA Ž. KO JE NEKDO STALNO
PLJUVAL PO NJEM: "TUDI JAZ SEM
NEKOČ KRITIZIRAL IN PLJUVAL
PO LJUDEH, POTEM PA SEM SE
ODLOČIL ZA KORAK NAPREJ IN
ZAČEL USTVARJATI. ZATO VEDITE,
DA DOKLER BOSTE KRITIZIRALI
MENE IN MOJE DELO, BOM JAZ
VEDNO KORAK PRED VAMI."

MORDA JE PRISEL ČAS, DA TUDI BRCA
NAREDI KORAK NAPREJ.

STOPITE ZA MANO V TEMO, MORDA NAS
TAM ČAKAJO NOVE IDEJE. MENE JE ČAKALA.....

Gaber

Prigode Ramba Jeseničnika

Na 1. državnem prvenstvu v pohanju (na katerem je
by the way zmagal Rambo) se je oglasila tudi njego-
va mama s svojimi svetovno znanimi dunajci.

brca
! žur!
19.12..
ob
20.00
v
Nia

· podelitev nagrade
za najboljši
članek

· razstava vseh
številčk
Brce

Maruša

križanka

[illegible]

- POSREDOVANJE DEL DIJAKOM IN ŠTUDENTOM
- PRODAJA ŠTUDENSKIH BONOV ZA PREHRANO
- TURIZEM ZA MLADE.
- POŠILJANJE NAPOTNIC DOMOV ALI K DELODAJALCU,
POŠILJANJE NAPOTNIC OB VSAKEM PRIČETKU MESECA
SKOZI VSE LETO.
- POSREDOVANJE PRI NAKUPU IN PRODAJI VREDNOST-
NIH PAPIRJEV, UPRAVLJENJE PREMOŽENJA
- SMO PRIJAZNI, HITRI IN ZANESLJIVI.

Gorenjska cesta 25,
Radovljica; tel: 53 03 555

Izpostava JESENICE,
Cesta maršala Tita 7
(nad pizzerijo Domino);
tel: 583 50 20

www.ml-servis-radovljica.si
info@ml-servis-radovljica.si

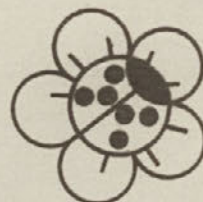
SREČNO 2004!

tečaji CPP, izpiti kategorij A, B, C, E, B+E, H
Preselili smo se na Titovo 22a, pod tržnico. Obiščite nas!
☎ 04 586 13 55 ali 041 676 100

Avtošola K&D, Titova 22a, Jesenice, pon-pet: 9.00 - 12.00 in 14.00 - 17.00

foto Claudia
Jesenice, Titova 58, tel.: 04/ 5 831 387

- *fotografije v 1 uri
- *fotografije za dokumente - 3 min
- *portretna dela
- *fotografiranje na terenu
- *presnemavanje video kaset
- *prodaja filmov in
fotoaparatorov
- *drobna darila

KOBENTAR in PARTNER d.o.o.
r.a.č.u.n.o.v.o.d.s.k.e s.t.o.r.i.t.v.e

C. m. Tita 1, 4270 JESENICE
Telefon in fax: 04 584 19 80
e-mail: kobentar@g-kabel.si
direktor:
DAMJANA KOBENTAR
mobitel: 041 602 848

Pobarvaj si življenje!

Elektronska ter tiskana pobarvanka Mandala in
knjiga Mandala so trije dobrodošli pomočniki pri
dvigu zavesti in osebno zrelostnem procesu.

medium
tisk & design

knjiga: 2.930,00 SIT
pobarvanka: 1.410,00 SIT
elektronska pobarvanka: 3.480,00 SIT

naročila

Medium, d.o.o., Zatreznica 53 c, 4274 Žirovnica, tel.: 04 580 50 20
fax: 04 580 10 65 • medium@medium.si, <http://mandala.medium.si>